

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NIILO JÄÄSKINENA
přednesené dne 17. listopadu 2011¹

Věc C-461/10

**Bonnier Audio AB,
Earbooks AB,
Norstedts Förlagsgrupp AB,
Piratförlaget Aktiebolag,
Storystide AB
proti
Perfect Communication Sweden AB („ePhone“)**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Švédsko)]

„Autorské právo a práva s ním související — Právo na účinnou ochranu duševního vlastnictví — Směrnice 2004/48/ES — Článek 8 — Ochrana osobních údajů — Elektronické komunikace — Uchovávání některých vytvořených údajů — Poskytování osobních údajů soukromým osobám — Směrnice 2002/58/ES — Článek 15 — Směrnice 2006/24/ES — Článek 4 — Audioknihy — Sdílení souborů — Soudní příkaz určený poskytovateli internetového připojení zpřístupnit jméno a adresu uživatele IP adresy“

I – Úvod

1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 3 až 5 a 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES ze dne 15. března 2006 o uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES², jakož i výkladu článku 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví³.
2. Tato žádost byla podána Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko) v rámci sporu mezi společnostmi Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget Aktiebolag a Storystide AB (dále společně jen „Bonnier Audio a další“) a společností Perfect Communication Sweden AB (dále jen c „ePhone“) ohledně nesouhlasu posledně uvedené společnosti s návrhem na nařízení zpřístupnění údajů, podaným společností Bonnier Audio a dalšími za účelem identifikace určitého účastníka.
3. Ochrana osobních údajů je průřezovou oblastí, která nepřestává vyvolávat v různých oblastech řadu otázek. Představuje základní právo [článek 8 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina základních práv“)], stejně jako právo na respektování soukromého a rodinného života (článek 7 Listiny základních práv), které musí být často poměřováno s jiným základním právem zaručeným právním

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 105, s. 54.

3 — Úř. věst. L 157, s. 45.

řádem Unie, jako je ochrana duševního vlastnictví (článek 17 Listiny základních práv)⁴. V sekundárním právu jsou referenčními právními předpisy dvě směrnice, a sice směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů⁵ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích)⁶. Uvedené směrnice byly doplněny směrnicí 2006/24.

4. Nový a často choulostivý charakter otázek týkajících se ochrany osobních údajů vyplývá rovněž ze skutečnosti, že velký počet věcí předložených Soudnímu dvoru vedl k rozsudku velkého senátu, zejména pokud jde o výklad směrnice 95/46⁷.

5. Soudní dvůr již měl několik příležitostí vyjádřit se k výkladu směrnice 2006/24. Právní otázka vyvolaná projednávanou věcí se nicméně liší od otázek, které byly podkladem dosud řešených věcí⁸. V projednávané věci si předkládající soud klade konkrétně otázku, zda výklad poskytnutý ve věcech, v nichž byly vydány výše uvedené rozsudky *Promusicae* a výše uvedené usnesení *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*⁹, je třeba v návaznosti na přijetí směrnice 2006/24 doplnit.

II – Právní rámec

A – *Unijní právo*

1. Práva duševního vlastnictví

6. Směrnice 2004/48 stanoví pravidla týkající se dodržování práv duševního vlastnictví.

7. Článek 8 směrnice 2004/48 zní takto:

„1. Členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba,

- a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo,
- b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo,
- c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo

4 — Pokud jde o vztah k ochraně duševního vlastnictví, viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae* (C-275/06, Sb. rozh. s. I-271); usnesení ze dne 19. února 2009, *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten* (C-557/07, Sb. rozh. s. I-1227) a stanovisko generálního advokáta Cruz Villalóna ve věci *Scarlet Extended* (C-70/10), projednávané Soudním dvorem.

5 — Úř. věst. L 281, s. 31.

6 — Úř. věst. L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/15, s. 355.

7 — Pokud jde o směrnici 95/46, viz zejména rozsudky ze dne 20. května 2003, *Österreichischer Rundfunk a další* (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Recueil, s. I-4989); ze dne 6. listopadu 2003, *Lindqvist* (C-101/01, Recueil, s. I-12971); ze dne 16. prosince 2008, *Satakunnan Markkinapörssi a Satamedia* (C-73/07, Sb. rozh. s. I-9831), jakož i ze dne 9. listopadu 2010, *Volker und Markus Schecke a Eifert* (C-92/09 a C-93/09, Sb. rozh. s. I-11063).

8 — Viz zejména rozsudek ze dne 10. února 2009, *Irsko v. Parlament a Rada* (C-301/06, Sb. rozh. s. I-593), jakož i žaloby pro nesplnění povinností, které vedly k rozsudkům ze dne 26. listopadu 2009, *Komise v. Irsko* (C-202/09); *Komise v. Řecko* (C-211/09); ze dne 4. února 2010, *Komise v. Švédsko* (C-185/09), a ze dne 29. července 2010, *Komise v. Rakousko* (C-189/09). Viz rovněž věc *Komise v. Švédsko* (C-270/11), projednávaná Soudním dvorem.

9 — Viz poznámka pod čarou 4 tohoto stanoviska.

d) [která] byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

2. Informace uvedené v odstavci 1 případně obsahují:

- a) jména a adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků;
- b) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

2. Odstavce 1 a 2 se použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

[...]

e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.“

2. Ochrana osobních údajů

8. Relevantní právní rámec v této oblasti tvoří tři směrnice, a to směrnice 95/46, 2002/58 a 2006/24.

a) Směrnice 95/46

9. Směrnice 95/46 ukládá členským státům zajistit ochranu práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím stanovení základních zásad, kterými se řídí legalita uvedeného zpracování.

b) Směrnice 2002/58

10. Směrnice 2002/58 převádí zásady stanovené ve směrnici 95/46 do specifických pravidel pro odvětví elektronických komunikací.

11. Článek 5 odst. 1 směrnice 2002/58 stanoví, že členské státy musí zajistit důvěrnost sdělení přenášejících pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů, a zejména musí v zásadě zakázat uchovávání těchto údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů. Předmětem výjimky jsou pouze osoby oprávněné zákonem v souladu s čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice a technické uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení. Mimoto čl. 6 odst. 1 směrnice 2002/58 stanoví, že provozní údaje, které jsou uchovávány, musí být vymazány nebo anonymizovány, jakmile již nejsou potřebné pro přenos sdělení, aniž jsou tímto dotčeny odstavce 2, 3 a 5 téhož článku a čl. 15 odst. 1 této směrnice.

12. Podle čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 členské státy mohou přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah zejména povinnosti zajistit důvěrnost provozních údajů, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, vhodné a přiměřené opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46.

c) Směrnice 2006/24

13. Směrnice 2006/24 se týká uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí.

14. Článek 1 odst. 1 směrnice 2006/24 stanoví:

„Účelem této směrnice je harmonizovat předpisy členských států týkající se povinnosti poskytovatelů veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí, pokud jde o uchovávání některých údajů jimi vytvořených nebo zpracovaných, s cílem zajistit dostupnost těchto údajů pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání závažných trestných činů, jak jsou vymezeny každým členským státem v jeho vnitrostátních právních předpisech.“

15. Ustanovení směrnice 2006/24 směřují ke sblížení vnitrostátních právních předpisů týkajících se povinnosti uchovávat údaje (článek 3), kategorií uchovávaných údajů (článek 5), doby uchovávání údajů (článek 6), ochrany a bezpečnosti údajů (článek 7), jakož i způsobu jejich uchovávání (článek 8).

16. Článek 3 odst. 1 směrnice uvedené směrnice je formulován takto:

„Odchylně od článků 5, 6 a 9 směrnice 2002/58/ES přijmou členské státy opatření pro zajištění toho, že jsou v souladu s touto směrnicí uchovávány údaje uvedené v jejím článku 5, pokud jsou tyto údaje vytvářeny nebo zpracovávány poskytovateli veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí v jejich jurisdikci při poskytování dotčených komunikačních služeb.“

17. Článek 4 téže směrnice upřesňuje:

„Členské státy přijmou opatření pro zajištění toho, že údaje uchovávané v souladu s touto směrnicí jsou poskytovány pouze příslušným vnitrostátním orgánům v konkrétních případech a v souladu s vnitrostátními právními předpisy. Postupy pro získání přístupu k uchovávaným údajům v souladu s požadavky nezbytnosti a přiměřenosti a podmínky, jež mají být za tím účelem splněny, stanoví jednotlivé členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech, s výhradou příslušných ustanovení práva Evropské unie nebo mezinárodního práva veřejného, zejména [EÚLP], jak ji vykládá Evropský soud pro lidská práva.“

18. Článek 5 směrnice 2006/24 stanoví:

„1. Členské státy zajistí uchovávání těchto kategorií údajů v souladu s touto směrnicí:

[...]

2) pokud jde o připojení k internetu, internetovou elektronickou poštu a internetovou telefonii:

- i) přidělená označení uživatele,
- ii) označení uživatele nebo telefonní číslo, přidělované všem sdělením vstupujícím do veřejné telefonní sítě,
- iii) jméno a adresa účastníka nebo registrovaného uživatele, jemuž byla v době komunikace přidělena adresa internetového protokolu (IP), označení uživatele nebo telefonní číslo;

b) údaje potřebné k identifikaci adresáta sdělení:

[...]

c) údaje potřebné ke zjištění data, času a doby trvání komunikace:

[...]

d) údaje potřebné k určení typu sdělení:

[...]

e) údaje potřebné k identifikaci komunikačního vybavení uživatelů nebo jejich údajného komunikačního vybavení:

[...]

f) údaje potřebné ke zjištění polohy mobilního komunikačního zařízení:

[...]

2. Podle této směrnice nesmí být uchovávány údaje odhalující obsah sdělení.“

19. Konečně, článek 11 směrnice 2006/24 doplňuje do článku 15 směrnice 2002/58 nový odstavec 1a. Podle tohoto ustanovení se čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 nevztahuje na údaje, jejichž uchovávání vyžaduje směrnice 2006/24.

B – Vnitrostátní právo

1. Autorské právo

20. Pokud jde o autorské právo, ustanovení směrnice 2004/48 byla provedena do švédského práva vložím nových ustanovení do zákona 1960:729 o autorském právu k literárním a uměleckým dílům [lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk, dále jen „zákon o právu autorském“]. Tato nová ustanovení vstoupila v platnost dnem 1. dubna 2009¹⁰.

21. Článek 53c zákona o právu autorském stanoví:

„Jestliže žalobce může prokázat existenci skutečných důkazů porušení autorského práva k dílu podle článku 53, může soud pod hrozbou pokuty nařídít osobě nebo osobám uvedeným v druhém pododstavci sdělení informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví (nařízení sdělení informací). Takové opatření může být nařízeno na návrh držitele práva, jeho zástupce nebo toho, kdo má zákonné právo na užívání díla. Lze jej nařídít pouze tehdy, jestliže požadované informace mohou usnadnit vyšetřování porušení týkajícího se uvedeného zboží nebo služeb.

Povinnost sdělení informací má:

- 1) pachatel nebo spolupachatel porušení práva;
- 2) ten, kdo v obchodním měřítku disponoval zbožím porušujícím právo;
- 3) ten, kdo v obchodním měřítku využíval služby porušující právo;
- 4) ten, kdo v obchodním měřítku poskytoval službu elektronických komunikací nebo jinou použitou k porušení práva,

10 — Zákon 2009:109 o změně zákona 1960:729 o autorském právu k literárním a uměleckým dílům [Lag (2009:109) om ändring i lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk], ze dne 26. února 2009.

nebo

- 5) ten, kdo byl označen osobou uvedenou v bodech 2 až 4 jako účastník na výrobě nebo distribuci zboží či poskytování služeb porušujících právo.

Informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb zahrnují zejména:

- 1) jména a adresy výrobců, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží či služeb;
- 2) jména a adresy velkoobchodníků a maloobchodníků,

a

- 3) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

Předchozí ustanovení platí pro pokus o porušení práva podle článku 53 nebo jeho přípravu.“

22. Článek 53d zákona o právu autorském stanoví:

„Sdělení informací lze nařídit pouze tehdy, pokud zájem na jeho důvodech je vyšší než obtíže nebo jiné škody, které může toto opatření způsobit osobě, které je určeno, nebo jakémukoliv protichůdnému zájmu.

Povinnost sdělení informací podle článku 53c se netýká informací, jejichž sdělením by dotčená osoba byla nucena přiznat svou účast nebo účast jí blízkých osob ve smyslu článku 3 kapitoly 36 občanského soudního řádu na porušení práva.

Zákon 1998:204 o osobních údajích [personuppgiftslagen (1998:204)] stanoví omezení zpracování těchto informací.“

2. Ochrana osobních údajů

23. Směrnice 2002/58 byla provedena do švédského práva mimo jiné zákonem 2003:389 o elektronických komunikacích [lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation]. Podle článku 20 prvního pododstavce kapitoly 6 uvedeného zákona nesmí osoba, která v souvislosti s poskytováním sítě elektronických komunikací nebo služeb elektronických komunikací získá přístup nebo je jí poskytnut přístup k údajům o účastnících, tyto údaje neoprávněně zpřístupnit nebo využít.

24. Předkládající soud v tomto ohledu poznamenává, že povinnost důvěrnosti, kterou mají mimo jiné poskytovatelé internetového připojení, je koncipována tak, aby zakazovala pouze neoprávněné zpřístupnění nebo využívání určitých údajů. Tato povinnost důvěrnosti je nicméně relativní, jelikož jiná ustanovení ukládají povinnost zpřístupnění, a v důsledku toho je tedy zpřístupnění oprávněné. Podle Högsta domstolen se vychází z toho, že právo na informace zavedené článkem 53c zákona o právu autorském, které se vztahuje rovněž na poskytovatele internetového připojení, nevyžaduje speciální legislativní úpravy, aby tato nová ustanovení o zpřístupnění převážila nad zásadou povinnosti důvěrnosti¹¹. Rozhodnutí soudu o nařízení zpřístupnění informací tedy vylučuje povinnost důvěrnosti.

25. Směrnice 2006/24 nebyla provedena do švédského práva ve lhůtě k tomu stanovené¹².

11 — Högsta domstolen v tomto ohledu odkazuje na přípravné práce (návrh 2008/09:67, s. 143) k výše uvedenému zákonu 2009:109.

12 — Viz rozsudek Komise v. Švédsko, uvedený výše, a věc C-270/11, uvedená výše.

III – Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

26. Bonnier Audio a další jsou vydavatelské společnosti, nositelky mimo jiné výlučných práv k rozmnožování, vydávání a zpřístupnění veřejnosti dvaceti sedmi děl ve formě audioknih.

27. Bonnier Audio a další tvrdí, že jejich výlučná práva byla porušena tím, že těchto dvacet sedm děl bylo bez jejich souhlasu zpřístupněno veřejnosti prostřednictvím serveru FTP („file transfer protocol“), který umožňuje sdílení souborů a přenos dat mezi počítači připojenými na internet.

28. Poskytovatel internetového připojení, jehož prostřednictvím došlo k údajné neoprávněné výměně souborů, je společnost ePhone.

29. Společnost Bonnier Audio a další podala k Solna tingsrätt (soud prvního stupně v Solna) návrh na nařízení sdělení jména a adresy osoby používající IP adresu, ze které byly předmětné soubory zřejmě vloženy, během doby od 3:28 hodin dne 1. dubna 2009 do 5:45 hodin dne 1. dubna 2009.

30. Společnost ePhone s tímto návrhem nesouhlasila a mimo jiné uvedla, že požadované nařízení sdělení informací je v rozporu se směrnicí 2006/24.

31. Solna tingsrätt v prvním stupni návrhu na nařízení sdělení dotčených údajů vyhověl.

32. Společnost ePhone podala odvolání ke Svea hovrätt (odvolací soud ve Stockholmu), přičemž navrhla zamítnutí návrhu na nařízení sdělení informací. Tato společnost rovněž navrhla položení předběžné otázky Soudnímu dvoru za účelem upřesnění, zda směrnice 2006/24 brání tomu, aby informace týkající se účastníka, kterému byla přidělena IP adresa, byly sděleny jiným osobám, než jsou orgány uvedené v této směrnici.

33. Svea hovrätt rozhodl, že žádné ustanovení směrnice 2006/24 nebrání tomu, aby straně občanskoprávního sporu bylo nařízeno sdělit údaje o účastníkovi jiným osobám než veřejnému orgánu. Uvedený soud mimoto zamítl návrh na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.

34. Tentýž soud konstatoval, že společnosti vydávající audioknihy neprokázaly existenci skutečných důkazů porušení práva duševního vlastnictví. Rozhodl tedy, že se nařízení sdělení informací vydané Solna tingsrätt zrušuje. Společnost Bonnier Audio a další nato podaly opravný prostředek k Högsta domstolen, předkládajícemu soudu.

35. Tento soud má za to, že bez ohledu na výše uvedený rozsudek Promusicae, jakož i na výše uvedené usnesení LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten přetrvávají pochybnosti o tom, zda unijní právo brání uplatnění článku 53c zákona o právu autorském, jelikož daný rozsudek ani dané usnesení neodkazují na směrnici 2006/24.

36. Za těchto okolností se Högsta domstolen rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání [směrnice 2006/24], zejména její články 3 [až] 5 a 11, použití vnitrostátního ustanovení, zavedeného na základě článku 8 [směrnice 2004/48], které umožňuje, aby za účelem identifikace konkrétního účastníka bylo poskytovateli internetového připojení v občanskoprávním řízení nařízeno, aby nositeli autorského práva nebo jeho zástupci sdělil informace o účastníkovi, kterému byla přidělena konkrétní IP adresa, která byla údajně použita při porušení uvedeného práva? Otázka vychází z předpokladu, že navrhovatel předložil důkazy o porušení autorského práva a že opatření je přiměřené.

2) Má na odpověď na první otázku vliv skutečnost, že dotčený členský stát směrnici 2006/24 dosud neprovedl, třebaže již uplynula k tomu stanovená lhůta?“

37. Písemné vyjádření předložily společnost Bonnier Audio a další, společnost ePhone, švédská, česká, italská a lotyšská vláda, jakož i Evropská komise.

38. Všechny zúčastněné strany, které předložily písemná vyjádření, s výjimkou české a lotyšské vlády, byly zastoupeny na jednání, které se konalo dne 30. června 2011.

IV – Analýza

A – K působnosti směrnice 2006/24

39. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda směrnice 2006/24 brání použití vnitrostátního ustanovení, zavedeného na základě článku 8 směrnice 2004/48, které umožňuje, aby za účelem identifikace účastníka nebo uživatele internetu bylo poskytovateli internetového připojení nařízeno, aby nositeli autorského práva nebo jeho zástupci sdělil jméno a adresu účastníka, kterému byla přidělena IP adresa, která byla údajně použita při porušení uvedeného práva.

40. Předkládající soud při položení této otázky vychází z předpokladu, že ve věci v původním řízení navrhovatelky, Bonnier Audio a další, disponují důkazy prokazujícími, že došlo k porušení autorského práva, a že opatření je přiměřené.

41. Jak dále vyplývá z předkládacího rozhodnutí, návrh, který podala společnost Bonnier Audio a další ve věci v původním řízení za účelem sdělení osobních údajů, byl podán v rámci občanskoprávního řízení.

42. Je třeba začít tím, zda požadované údaje jsou osobními údaji. K tomu, aby se použila právní úprava týkající se ochrany osobních údajů, je totiž třeba, aby se jednalo o takové údaje. Ve věci v původním řízení jde o jméno a adresu účastníka, které mají být určeny na základě IP adresy. Z toho vyplývá, že se nacházíme v oblasti působnosti pravidel týkajících se ochrany osobních údajů.

43. Je však třeba připomenout, že totožnost osoby, která se měla dopustit porušení práva duševního vlastnictví, nelze určit pouze na základě IP adresy, pokud může přístup k síti identifikovaný stejnou IP adresou používat vícero osob. Tak je tomu například u bezdrátových sítí bez účinné ochrany, zneužití počítačů připojených k internetu, jakož i v situacích, kdy několik osob může používat tentýž počítač. Nicméně se mi zdá, že v některých členských státech může být IP adresa použita jako indicie totožnosti osoby, která se měla dopustit porušení práva¹³.

44. Dále je třeba ověřit, zda je na věc v původním řízení použitelná směrnice 2006/24. Ve výše uvedené věci *Promusicae* tato směrnice nebyla použitelná *ratione temporis*, proto ji Soudní dvůr rovnou vyloučil¹⁴.

45. Za účelem ověření použitelnosti *ratione materiae* směrnice 2006/24 v projednávané věci je třeba připomenout, že podle jejího článku 1 je jejím cílem zajistit „dostupnost těchto údajů pro účely vyšetřování, odhalování a stíhání závažných trestných činů, jak jsou vymezeny každým členským státem v jeho vnitrostátních právních předpisech“¹⁵. Kromě toho článek 4 této směrnice ukládá členským státům přijmout opatření pro zajištění toho, že údaje, na které se vztahuje uvedená směrnice, jsou poskytovány pouze příslušným vnitrostátním orgánům v konkrétních případech a v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

13 — Zástupce společnosti ePhone na jednání uvedl, že někteří poskytovatelé internetového připojení automaticky mažou informace týkající se IP adres, aby zabránili tomu, že tyto informace budou zneužity proti jejich zákazníkům.

14 — Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku *Promusicae* směrnicí 2006/24 nezmiňuje, na rozdíl od generální advokátky Kokott, která ji zmiňuje (viz zejména bod 122 a násl. jejího stanoviska ve výše uvedené věci *Promusicae*).

15 — K výkladu pojmu „závažný trestný čin“ ve členských státech viz hodnotící zprávu Komise ke směrnici 2006/24 [KOM(2011) 225 v konečném znění].

46. Ve věci v původním řízení se přitom jedná o občanskoprávní řízení a údaje jsou požadovány nikoli příslušným vnitrostátním orgánem, nýbrž soukromými osobami.

47. Podle mého názoru tedy směrnice 2006/24 není na věc v původním řízení použitelná *ratione materiae*, i když údaje uchovávané pro účely povolené uvedenou směrnicí spadají do oblasti působnosti směrnic o ochraně osobních údajů, jelikož provozovatel je uchovává pro jiné účely.

48. V důsledku toho je druhá otázka týkající se vlivu neprovedení směrnice 2006/24 do švédského práva na odpověď, která má být dána na první otázku, bezpředmětná.

49. Přes nepoužitelnost směrnice 2006/24 v projednávané věci je třeba si položit otázku, jaké důsledky by mohla mít v projednávané věci. Než se k této otázce vrátím, je třeba nejprve přezkoumat ustanovení týkající se ochrany osobních údajů.

B – K omezením ochrany osobních údajů

50. Na tomto místě je třeba připomenout některé základní zásady, kterými se řídí ochrana osobních údajů v unijním právu.

51. Základní zásada uvedená v čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice 95/46 je ta, že osobní údaje musejí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní, a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Shromažďování osobních údajů a jeho pravidla, jakož i jeho účely, musí být stanoveny předem. Další zpracovávání neslučitelné s předem stanovenými účely je zakázáno.

52. Je tedy třeba ověřit, zda na úrovni Evropské unie nebo na vnitrostátní úrovni byla přijata ustanovení odpovídající těmto požadavkům stran o uchovávání osobních údajů a jejich předávání třetím osobám v případě údajných porušení práva duševního vlastnictví uplatňovaných soukromými osobami.

1. K omezením stanoveným na úrovni Unie

53. Pokud jde o unijní právo týkající se telekomunikačních údajů, obecný rámeček stanovený směrnicí 95/46 upřesňuje specifická směrnice 2002/58, jak byla doplněna směrnicí 2006/24. Přezkum směrnic 2002/58 a 2006/24 přitom ukazuje, že neobsahují žádné specifické ustanovení ohledně uchovávání nebo využívání telekomunikačních údajů v rámci boje proti porušením práv duševního vlastnictví z podnětu soukromých osob. Směrnice 2002/58 je zaměřena na práva a povinnosti poskytovatelů služeb elektronických komunikací. Směrnice 2006/24 se týká uchovávání údajů veřejnými orgány za účelem odhalování závažných trestných činů. Pokud jde o porušení práv duševního vlastnictví, kterých se dovolávají soukromé osoby, je třeba konstatovat, že ani směrnice 2002/58, ani směrnice 2006/24 nepředvídají možnost nebo povinnost uchovávat nebo využívat uvedené údaje k takovému účelu nebo k takovému účelu použít již existující údaje, které jsou uchovávány k jiným účelům.

54. Pokud jde o směrnici 2004/48, jediná zmínka o osobních údajích je v jejím čl. 8 odst. 3 písm. e). Podle tohoto ustanovení se odstavce 1 a 2 uvedeného článku 8, upravující přístup k informacím, které se mohou týkat porušení práva duševního vlastnictví, použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které upravují zpracování osobních údajů. Směrnice 2004/48 tedy uvádí, že je třeba respektovat právní předpisy, které upravují zpracování osobních údajů. Naproti tomu nespécifikuje, které osobní údaje mohou být uchovávány, ani účel jejich uchovávání, dobu jeho trvání či osoby, které k nim mohou mít přístup v případě porušení práv duševního vlastnictví.

55. I když si lze na úrovni Unie představit směrnici, která by doplňovala směrnici 2002/58 stanovením povinnosti uchovávání, pokud jde o porušení práva duševního vlastnictví, a která by zároveň vymezovala účel uvedeného uchovávání, uchovávané údaje, dobu uchovávání a osoby, které k nim mohou mít přístup, je nutné konstatovat, že taková směrnice v současnosti neexistuje¹⁶.

56. S ohledem na tyto skutečnosti je třeba konstatovat, že stávající unijní právní úprava nestanoví pravidla nezbytná pro uchovávání a předávání osobních údajů vytvářených při elektronických komunikacích za účelem jejich předání v případě porušení práv duševního vlastnictví, kterého se dovolávají soukromé osoby.

2. K omezením stanoveným na úrovni členských států

57. Pokud jde o právo členských států, je třeba konstatovat, že článek 15 směrnice 2002/58 umožňuje omezit použitelnost zásad, na nichž je založena uvedená směrnice.

58. Soudní dvůr vyložil tento článek ve výše uvedeném rozsudku *Promusicae*, a ve výše uvedeném usnesení *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*. Dospěl tak k závěru, že směrnice 2002/58 nevyklučuje možnost, aby členské státy stanovily povinnost zpřístupnit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení, ale že unijní právo nevyžaduje, aby členské státy takovou povinnost stanovily¹⁷. Soudní dvůr tak vytvořil vztah mezi čl. 15 odst. 1 uvedené směrnice a čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46¹⁸.

59. Výše uvedený rozsudek *Promusicae* hovoří o zpřístupnění osobních údajů a, *in fine*, povinnosti členských států dbát *při provádění předmětných směrnic* na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými unijním právním řádem¹⁹. Toto konstatování chápu v tom smyslu, že základní zásady každé oblasti – a sice ochrana důvěrnosti elektronických komunikací a ochrana autorského práva a práv s ním souvisejících – musí být plně respektovány.

60. K tomu, aby bylo zpřístupnění osobních údajů možné, vyžaduje unijní právo, aby povinnost uchovávání byla stanovena vnitrostátními právními předpisy, které upřesní kategorie uchovávaných údajů, účel uchovávání, dobu uchovávání a osoby, které mohou mít k údajům přístup. Využívat databází, které existují, k jiným účelům, než které byly takto stanoveny zákonodárcem, by bylo v rozporu se zásadami ochrany osobních údajů.

61. Aby uchovávání a předávání osobních údajů bylo v takové situaci, jaká je popsána ve věci v původním řízení, slučitelné s článkem 15 směrnice 2002/58, musí být proto prostřednictvím právních předpisů, předem a podrobně stanovena legislativní omezení rozsahu práv a povinností podle článků 5 a 6, čl. 8 odst. 1 až 4 a článku 9 uvedené směrnice²⁰. Takto stanovené omezení musí představovat nezbytné, vhodné a přiměřené opatření. Povinnost zpřístupnění uložená poskytovateli internetového připojení a týkající se osobních údajů uchovávaných za jiným účelem přitom ke splnění těchto požadavků nestačí²¹.

16 — To konstatovala již generální advokátka Kokott v bodě 110 svého stanoviska ve výše uvedené věci *Promusicae*.

17 — Viz výše uvedený rozsudek *Promusicae*, body 54 a 59.

18 — Viz výše uvedené usnesení *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten* (bod 26), podle něhož, „[v] bodě 53 výše uvedeného rozsudku *Promusicae* totiž Soudní dvůr rozhodl, že mezi výjimkami stanovenými v čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58, který výslovně odkazuje na čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46, jsou uvedena *opatření nezbytná k ochraně práv a svobod druhých*. Vzhledem k tomu, že směrnice 2002/58 neupřesňuje práva a svobody, kterých se tato výjimka týká, musí být vykládána v tom smyslu, že vyjadřuje úmysl zákonodárce Společenství nevyloučit z její oblasti působnosti ani ochranu vlastnického práva, ani situace, v nichž se autoři této ochrany domáhají v rámci občanskoprávního řízení“ (zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska).

19 — Viz výše uvedený rozsudek *Promusicae*, bod 68.

20 — Nicméně je třeba připomenout, že naprostá neexistence omezení důvěrnosti také může představovat porušení článku 8 EÚLP (viz *ESLP*, rozsudek *K.U. v. Finsko* ze dne 2. prosince 2008, žaloba č. 2872/02).

21 — Je věcí vnitrostátního soudu, aby ověřil existenci takových opatření a ujistil se o jejich souladu s uvedenými požadavky.

62. Závěrem je třeba připomenout, že základní práva v oblasti ochrany osobních údajů a soukromého života na jedné straně a v oblasti ochrany duševního vlastnictví na straně druhé, musí požívat stejné ochrany. Nelze tedy nositele práv duševního vlastnictví zvýhodňovat tím, že jim bude umožněno využívat osobních údajů, které byly v souladu se zákonem shromážděny a jsou uchovávány pro účely nesouvisející s ochranou jejich práv. Shromažďování a využití uvedených údajů pro takové účely při dodržení unijního práva v oblasti ochrany osobních údajů by vyžadovalo, aby vnitrostátní zákonodárce v souladu s článkem 15 směrnice 2002/58 předem přijal podrobná ustanovení²².

V – Závěry

63. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky Högsta domstolen odpověděl následovně:

- „1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/24/ES ze dne 15. března 2006 o uchovávání údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí a o změně směrnice 2002/58/ES se nevztahuje na zpracování osobních údajů pro jiné účely, než jsou uvedeny v čl. 1 odst. 1 této směrnice. Uvedená směrnice tedy nebrání použití vnitrostátního ustanovení, na základě kterého za účelem identifikace určitého účastníka soud v rámci občanskoprávního řízení nařídí poskytovateli internetového připojení zpřístupnit nositeli autorského práva nebo jeho zástupci informace o totožnosti účastníka, kterému poskytovatel přidělil IP adresu, která byla údajně použita při porušení uvedeného práva. Nicméně je nutné, aby tyto informace byly uchovávány s cílem zpřístupnění a využití k tomuto účelu, v souladu s podrobnými vnitrostátními právními předpisy, které byly přijaty při dodržení unijního práva v oblasti ochrany osobních údajů.
- 2) Vzhledem k odpovědi na první otázku je druhá otázka bezpředmětná.“

22 — Pro takové zásahy je vyžadována legislativní cesta: „Z čl. 8 odst. 2 EÚLP a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv [...] vyplývá, že zásah může být odůvodněný, pokud je stanoven zákonem, slouží oprávněnému cíli a je v demokratické společnosti nezbytný k dosažení tohoto oprávněného cíle“ [viz bod 8 stanoviska evropského inspektora ochrany údajů k hodnotící zprávě Komise Radě a Evropskému parlamentu o směrnici o uchovávání údajů (směrnice 2006/24/ES) (Úř. věst. 2011, C 279. s. 1)].